

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **PRAGON s.r.o.**, IČO: 264 54 238
se sídlem Praha 4, Imrychova 83
zastoupený Mgr. Michalem Kadlecem, advokátem
se sídlem Praha 2, Rumunská 29

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021 č.j. MZE-58652/2021-18111

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu (dále též „ústřední inspektorát SZPI“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 2. 2020 č.j. SZPI/AF182-79/2014 (dále jen „rozhodnutí inspektorátu ze dne 4. 2. 2020“). Rozhodnutím inspektorátu ze dne 4. 2. 2020 bylo zrušeno rozhodnutí ředitele inspektorátu v Praze, Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „ředitel inspektorátu“ nebo „inspektorát v Praze“) ze dne 17. 7. 2019 č.j. SZPI/AF182-76/2014 (dále jen „rozhodnutí ředitele ze dne 17. 7. 2019“) a věc byla vrácena řediteli inspektorátu k dalšímu řízení. Ústřední inspektorát SZPI konstatoval, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a stále existuje pochybnost o

statusu kontrolované potraviny. Jestliže tedy ředitel inspektorátu rozhodl o zrušení opatření č. P180-10285/13/C – zákaz uvádění do oběhu potraviny *coriolus versicolor* (dále jen „opatření č. P180-10285/13/C“), nepostupoval správně a v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že existují důvodné pochybnosti o statusu předmětné potraviny, je nezbytné, aby bylo řízení doplněno. SZPI je pověřena kontrolou uvádění potravin na trh v souladu s právními předpisy, přičemž v daném případě je důvodné podezření, že je na trh uváděna potravina v rozporu s čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2283 o nových potravinách, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 258/97 a nařízení Komise (ES) č. 1852/2001 (dále jen „nařízení EU“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že dne 2. 12. 2013 byla ze strany SZPI, inspektorátu v Praze, provedena kontrola v provozovně žalobce na adrese Dělnická 1020/54, Praha 7. Kontrola byla provedena na základě podnětu Ministerstva zdravotnictví se zaměřením na potravinu s názvem *coriolus*. V době kontroly bylo zjištěno uvádění do oběhu potraviny s obchodním názvem CORIOLUS-MRL, *Coriolus versicolor*, outkovka pestrá, doplněk stravy, balení 90 ks tablet. tj. 68,4 g. č. šarže 13D1BA, datum minimální trvanlivosti 18-4-2016, země původu Velká Británie, prodávající PRAGON s.r.o., Imrychova 833, 143 00 Praha 4, hodnocené množství 40 balení. Na obale uvedené potraviny bylo ve „Složení“ uvedeno: „outkovka pestrá (biomasa), mikrokrytalická celulóza (pojivo), oxid křemičitý (změkčovadlo), rostlinný stearan hořčnatý (protispékavá látka), rostlinná kyselina stearová (zvlhčovací látka). V průběhu kontroly byl vystaven protokol o odběru vzorku a posudek na potraviny a výrobky hodnocené na místě č. P180-10285/13/B01. Bylo tak shledáno, že žalobce uváděl do oběhu doplněk stravy, jehož součástí byla složka *coriolus versicolor*, která měla v katalogu nových potravin – CAFAB statut „X“, tedy jednalo se o potravinu spadající pod režim nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 258/97 o nových potravinách a nových složkách potravin (dále jen „nařízení ES“), jež bylo platné v době kontroly. Popsaným jednáním žalobce porušil § 11 odst. 2 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), neboť jako provozovatel potravinářského podniku byl povinen zajistit, aby uváděl do oběhu potraviny nového typu jiné než rovnocenné pouze na základě souhlasu vydaného podle článku 4 nařízení ES.
3. V souladu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní potravinářské a zemědělské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SZPI“) bylo vydáno opatření č. P180-10285/13/C. Námitky, které žalobce podal proti opatření č. P180-10285/13/C, byly rozhodnutím inspektorátu v Praze SZPI ze dne 11. 12. 2013 č.j. SZPI/AA138-406-2013 (dále též „rozhodnutí inspektorátu ze dne 11. 12. 2013“) vyhodnoceny jako nedůvodné. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2017 č.j. 8 A 28/2014-110-115 zrušil rozhodnutí inspektorátu ze dne 11. 12. 2013 a věc vrátil inspektorátu v Praze SZPI k dalšímu řízení. Soud v rozsudku uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správnímu orgánu uložil, aby v novém rozhodnutí vymezil, v čem porušení zákona o potravinách spočívá a aby se vypořádal s otázkou platnosti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006 č.j. OVZ-35.0-10.8.06-34609, jímž bylo žalobci povoleno uvést potravinu *coriolus* na trh (dále jen „rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006“). Ředitel inspektorátu následně opatření č. P180-10285/13/C zrušil a řízení zastavil.

Ústřednímu inspektorátu SZPI bylo dne 20. 12. 2019 doručeno podání žalobce ve věci uplatnění nároku na náhradu škody v důsledku vydání rozhodnutí ředitele. Na základě tohoto podání dospěl ústřední inspektorát SZPI k závěru, že z rozhodnutí ředitele ze dne 17. 7. 2019 je zřejmé, že toto bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a z tohoto důvodu přistoupil k provedení přezkumného řízení z moci úřední. Ústřední inspektorát SZPI ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 3. 5. 2018 informován o pokračování řízení a byl vyzván k doložení stanoviska národní kompetentní autority. Inspektorát v Praze poučil žalobce, že dne 1. 1. 2018 vstoupilo v platnost nové nařízení EU, které ve svém článku 4 odst. 2 uvádí: „V případě, že si provozovatelé potravinářských podniků nejsou jisti, zda potravina, kterou hodlají uvést na trh v Unii, spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, či nikoli, konzultují členský stát, v němž hodlají novou potravinu uvést na trh jako první. Provozovatelé potravinářských podniků poskytnou členskému státu nezbytné informace, aby mu umožnili určit, zda určitá potravina spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, či nikoli.“ Inspektorát v Praze také uvedl, že v případě houby *coriolus versicolor* existuje nadále pochybnost o jejím statusu a doposud nebyl prokázána historie její konzumace ve významné míře před 15. 5. 1997.

4. Součástí odvolání žalobce byla námitka podjatosti odvolacího orgánu a veškerých jeho zaměstnanců. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2020 č.j. 45767/2020-MZE-18111 námitku podjatosti zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr zemědělství zamítl rozhodnutím ze dne 8. 12. 2020 č.j. 63328/2020-MZR-11181. Proti tomuto rozhodnutí o rozkladu podal žalobce žalobu, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2021 č.j. 14 A 28/2021-41 odmítnuta pro nepřipustnost. Nejvyšší správní soud pak rozsudkem ze dne 16. 6. 2021 č.j. 9 As 34/2021-50 zamítl kasační stížnost podanou proti uvedenému usnesení Městského soudu v Praze.
5. K odvolacím námitkám žalovaný konstatoval, že § 5 zákona o SZPI použití mimořádných opravných prostředků dle správního řádu nevyklučuje ani samostatně neupravuje. Zdůraznil, že opatření je stále správním rozhodnutím ve smyslu správního řádu. Pokud by se měl postup SZPI ohledně mimořádných opravných prostředků ve své úplnosti vymanit z působnosti správního řádu jakožto základního předpisu dopadajícího na postup správních orgánů, musel by to zákonodárce formulovat výslovně, jednoznačně a případnou vlastní úpravu formulovat v takové míře konkrétnosti, aby byla vůbec s to vyloučit a nahradit podrobná pravidla správního řádu. Ustanovení § 98 správního řádu umožňuje správnímu orgánu provést přezkum ve zkráceném přezkumném řízení, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu. Dokazování se v takovém případě neprovádí. SZPI je pověřena kontrolou uvádění potravin na trh v souladu s právními předpisy, v daném případě je však důvodné podezření, že je na trh uváděna potravina v rozporu s článkem 6 odst. 2 nařízení EU. Z odůvodnění rozhodnutí ředitele ze dne 17. 7. 2019 je nedostatečné zjištění skutkového stavu zcela zřejmé.
6. Žalovaný dále konstatoval, že pro přezkumné řízení platí lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. Cílem systémů pro kontrolní právní a laboratorní činnost SZPI není přezkoumávání veškerých činností jednotlivých inspektorátů, ale zejména usnadnění správních činností. V kapacitách správního orgánu není seznámení se s veškerým obsahem dokumentů. Subjektivní i objektivní lhůta pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení byla dodržena.

7. Žalovaný zdůraznil, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 6. 2017 č.j. 8 A 28/2014-110 správnímu orgánu uložil, aby se otázkou platnosti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006 zabýval. Inspektorát v Praze pochybil, když nedostatečně respektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze a nehodnotil jednotlivé skutečnosti týkající se charakteru složky *coriolus versicolor*, například se nezabýval otázkou platnosti uvedeného rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví. Tímto postupem se inspektorát v Praze dostal do rozporu s § 78 odst. 5 s.ř.s.
8. Žalovaný poznamenal, že žalobce nespecifikoval, v čem v postupu ústředního inspektorátu spatřuje rozpor s ústavními principy. Městský soud v Praze přezkoumával jiné rozhodnutí, než které bylo nyní předmětem přezkumného řízení. Námitka, že pokyny uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze byly jiné, než uvádí ústřední inspektorát, je nedůvodná.
9. Žalovaný uzavřel, že inspektorát v Praze se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi důkazy a nezjistil skutkový stav věci.
10. Žalobce v žalobě uplatnil tyto žalobní body:
11. V prvním žalobním bodě uvedl, že svou námitku podjatosti konkrétních osob řádně tvrdil a doložil navrženými důkazy. Žalovaný přesto tyto námitky ignoroval a důkazy neprovedl. V rozporu s § 2, § 14, § 36 a § 89 správního řádu žalovaný nesdělil žalobci jména členů rozkladové komise a tím mu znemožnil se k těmto osobám vyjádřit. Ze jmenného seznamu členů rozkladové komise platného ke dni 15. 10. 2020 vyplývá, že komise má 17 členů, z toho je 7 zaměstnanců žalovaného a další minimálně 3 osoby jsou se žalovaným úzce spjaty. 10 osob tedy nelze považovat za nezávislé a nestranné. Ze zbývajících sedmi osob jsou další úzce spojeny se státní správou. Předseda i místopředseda rozkladové komise jsou zaměstnanci žalovaného. Žalobce dále poukázal na směrnici č. 11/2017 ministra zemědělství č.j. 69404/2014-MZE-12151 ze dne 21. 12. 2017, kterou je vydán „Statut a jednací řád rozkladové komise“ (dále též „směrnice ministra zemědělství“). Podle žalobce je touto směrnicí ministra zemědělství umožněna svévole rozhodování, manipulace, korupce a další nežádoucí jevy, čímž se vytváří volný prostor ke vzniku účelových aliancí či společení a z toho plynoucích rozhodnutí, která vyhovují úzké skupině osob, jež mohou mít zájem na výsledku řízení. Současně žalobce namítl, že mu přes jeho požadavek nebylo sděleno, kdo je oprávněnou úřední osobou ve věci, čímž došlo k porušení § 15 odst. 4 správního řádu.
12. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že z napadeného aktu není zřejmé, jaký byl návrh rozkladové komise a jaké bylo její usnesení. V této souvislosti namítl porušení § 152 odst. 3 a 4 správního řádu ve spojení s § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu a porušení ustanovení článku 2 odst. 1, odst. 3, článku 6 směrnice ministra zemědělství.
13. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl porušení § 36 odst. 3 a § 38 správního řádu, neboť mu žalovaný neumožnil nahlížet do správního spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
14. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že došlo k nepřípustné ingerenci žalovaného a ústředního inspektorátu SZPI do nalézacího řízení vedeného inspektorátem v Praze. Tím došlo k porušení článku 6 odst. 1 zákona č. 209/1992 Sb., sdělení federálního ministerstva

zahraničních věcí (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8). K přezkumu rozhodnutí ředitele ze dne 17. 7. 2019 nebyly od samého počátku dány reálné, věcné a řádně doložené důvody. Žalobce namítl nezákonnost, účelovost, nepřezkoumatelnost a zneužití pravomoci ze strany žalovaného i ústředního inspektorátu SZPI. Namítl rovněž, že ústřední inspektorát SZPI není nadán dostatečnou pravomocí a kompetencí k přezkumu rozhodnutí ředitele.

15. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že zřejmě došlo k záměně spisového materiálu. Původní spis, který sledoval i žalobce, měl spisovou značku MZE 12 PV 15524/2017-18111, rozhodnuto bylo ale pod spisovou značkou 12 PV 3649/2020-18111. Tím došlo k porušení zákona o spisové a archivní službě, neboť spis není veden transparentně a v souladu se zákonem, dochází k manipulacím, což ve svém důsledku signalizuje nesprávné rozhodnutí ve věci.
16. V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi body opravného prostředku, ve kterých žalobce mimo jiné odůvodnil podnět k návrhu na zrušení příslušných předpisů, které se podílí na současném právně závadovém stavu. Žalovaný též nereagoval na podání žalobce ze dne 28. 1. 2021 a neprovedl, resp. nikterak nevypořádal v tomto podání označené a k podání přiložené důkazy.
17. V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že od samého počátku nebyly dány reálné, věcné a řádně doložené důvody k přezkumu rozhodnutí ředitele inspektorátu ze dne 17. 7. 2019. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí ústředního inspektorátu ze dne 4. 2. 2020 jsou proto nezákonné, účelové, nepřezkoumatelné. Ze strany žalovaného i ústředního inspektorátu SZPI došlo ke zneužití pravomoci vedoucí k diskriminaci žalobce a podjatostnímu chování vůči němu.
18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl pro opožděnost, a pokud tak neučiní, aby ji zamítl. V obecné rovině podotknul, že zápisem *coriolus versicolor* do seznamu potravin nového typu nedochází k definitivnímu a nezrušitelnému zákazu prodeje této potraviny. Potraviny nového typu sice podléhají povinnosti projít schvalovacím procesem ze strany Evropské komise, nicméně poté, co se prokáže, že uvedená potravina nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko pro lidské zdraví, nic nebrání tomu, aby začala být uváděna na evropský trh. Účelem této úpravy je pouze ochrana zdraví spotřebitele. Vzhledem k tomu, že k zařazení coriolu mezi potraviny nového typu došlo již před rokem 2013, měl žalobce dostatečné množství času k tomu, aby o schválení Evropskou komisí požádal.
19. Rozhodnutím ředitele ze dne 17. 7. 2019 bylo řízení zastaveno, aniž by se inspektorát v Praze SZPI vypořádal se všemi důkazy. S ohledem na to, že takový postup nenaplňoval závazný právní názor správního soudu, dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že je třeba rozhodnutí ředitele v přezkumném řízení zrušit a v původním řízení pokračovat.
20. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem připojené důkazy představují pouze internetové články jemu spřízněných webů, jeho vlastní dřívější podání v souvisejících řízeních, případně rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, a to i rozhodnutí vydaná v neprospěch žalobce. Důkazy, které by dokládaly konzumaci coriolu

ve významné míře již v období před rozhodným datem 15. 5. 1997, žalobce nepředložil, ačkoli k tomu byl žalovaným opakovaně vyzván.

21. Ke zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ústředního inspektorátu ze dne 4. 2. 2020 není dle žalovaného žádný důvod. Je v zájmu samotného žalobce, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
22. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalobu podal k poštovní přepravě poslední den lhůty, tj. dne 1. 2. 2022
23. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 23. 7. 2024, účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě a replice. Uplatnil též námitku podjatosti všech členů 15. senátu s ohledem na procesní postup soudu ve věci. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
24. Soud dále postupoval podle § 15b odst. 2 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s., neboť námitku podjatosti neshledal důvodnou. Členové 15. senátu nemají žádný poměr k účastníkům, jejich zástupcům ani k věci a nejsou jim známy důvody, jež by mohly založit pochybnost o jejich nepodjatosti. Podle § 8 odst. 1 věta třetí s.ř.s. nemohou být důvodem k vyloučení soudce okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení v projednávané věci.
25. Před tím, než soud přistoupil k věcnému projednání žaloby, ověřil, že žaloba byla podána včas. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doložil, že žalobu podal k poštovní přepravě dne 1. 2. 2022. Lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s.ř.s. byla tedy zachována, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 12. 2021.
26. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
27. Podle § 98 správního řádu jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.
28. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
29. Podle § 95 odst. 6 správního řádu jde-li o rozhodnutí ústředního správního úřadu, rozhoduje v přezkumném řízení ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; ustanovení § 152 odst. 3 platí obdobně.
30. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

31. Podle § 38 odst. 1 správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.
32. Podle § 152 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad.
33. Podle § 152 odst. 2 správního řádu o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.
34. Podle § 152 odst. 3 správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu.
35. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. Soud v průběhu ústního jednání doplnil dokazování rozhodnutím inspektorátu v Praze ze dne 17. 7. 2019, usnesením Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2020 č.j. 45767/2020-MZE-18111, rozkladem ze dne 4. 10. 2020, který žalobce podal proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ve věci uplatněné námitky podjatosti a rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 8. 12. 2020 č.j. 63328/2020-MZE-11181, neboť tyto dokumenty nebyly součástí správního spisu.
37. Na úvod soud považuje za potřebné předeslat, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to žalobce, který se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoli usuzovat nebo je dovozovat. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78. Míra precizace žalobních bodů tedy do značné míry určuje, jaké právní ochrany se žalobci dostane. Čím je žalobní bod (byť i vyhovující) obecnější, tím obecněji k němu může soud přistoupit a posuzovat jej. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci jakkoli dotvářel, nebo aby za něj spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
38. Současně je třeba vycházet z toho, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých"

nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasné individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58).

39. V návaznosti na právé uvedené je soud nucen konstatovat, že žaloba je značně nepřehledná a přes její obsáhlost nejsou žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí formulovány dostatečně precizně a srozumitelně. Zároveň je třeba zdůraznit, že soudní řízení není pokračováním správního řízení. Správní soud není instancí, která by znovu a nezávisle na nadřízeném správním orgánu měla přezkoumávat obsah odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013 č.j. 1 Afs 54/2013-36). Pro úplnost soud dodává, že v tomto řízení přezkoumává pouze zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy výhradně žalobní argumentaci vztahující se k napadenému rozhodnutí, neboť zbývající nároky uplatněné v žalobě usnesením ze dne 10. 7. 2024 č.j. 15 A 7/2022 – 162 vyloučil k samostatnému projednání.
40. Pokud jde o první žalobní bod, který se vztahuje k uplatněné námitce podjatosti, je nutno zdůraznit, že žalobce nespécifikoval, jaké jeho konkrétní námitky a důkazy měl žalovaný ignorovat při rozhodování o námitce podjatosti. Z pouhého odkazu na jména osob, vůči nimž měl žalobce uplatnit námitku podjatosti, nelze seznat, v jakých právně či skutkově významných okolnostech žalobce spatřuje nezákonnost vypořádání námitky podjatosti. Jak již soud předeslal výše, není jeho úkolem za žalobce domýšlet konkrétní podobu žalobní obrany proti napadenému rozhodnutí či postupu správního orgánu. Správní soud není další odvolací instancí, která by měla z úřední povinnosti přezkoumat důvodnost odvolacích či jiných námitek uplatněných žalobcem ve správním řízení. Dispoziční zásada, kterou je ovládáno řízení před správním soudem, naopak vylučuje, aby soud přebíral roli žalobce a z vlastní iniciativy pátral po nedostacích napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Toliko nad rámec této neurčitě formulované žalobní argumentace soud poznamenává, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí ústředního inspektorátu ze dne 4. 2. 2020 a v rozkladu proti usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2020 č.j. 45767/2020-MZE-18111 uvedl, že: *„Byla zachycena komunikace mezi ředitelkou odboru bezpečnosti potravin Ministerstva zemědělství ČR pí Ing. J. G. a p. Ing. J. P., ředitelem odboru kontroly, laboratoří a certifikace, SZPI, Ústřední inspektorát ze dne 5. 12. 2017, ze kterého je zřejmý dlouhodobý záklisní zájem zejména o zneplatnění rozhodnutí MZ ze dne 17. 8. 2006“*. Žalobce však ani v rámci odvolacího a rozkladového řízení nespécifikoval, z jakých konkrétních okolností dovozuje údajnou podjatost úředních osob, neboli nevysvětlil, proč komunikace mezi uvedenými osobami měla zakládat důvod pochybovat o nepodjatosti

konkrétních osob. Rovněž další tvrzení zmíněné v odvolání a rozkladu, že: „Dále při pracovní schůzce o nahlížení do spisu (...) dne 28. 2. 2018 na Ministerstvu zemědělství ČR v sestavě Ing. J. G., Mgr. K. M., JUDr. R. P., Mgr. J. Č., Ing. J. P. byly Ing. J. P. předány materiály. Z těchto mj. vyplývá, že příslušný orgán věděl, že se s CORIOLUS v EU obchodovalo a obchoduje před 15. 5. 1997 ve významném množství, ale nikterak s touto informací oficiálně nenaložil, čímž zkreslil příslušný informační tok ohledně CORIOLUS a bránil zjištění materiální pravdy“, není nikterak srozumitelně osvětleno v kontextu uplatněné námitky podjatosti. Jelikož ani v žalobě žalobce své domněnky nerozvedl tak, aby je bylo možné posoudit ve věcně relevantní rovině, nemohl se soud touto námitkou blíže zabývat. Jinými slovy řečeno, žalobce žádnou relevantní a dostatečně konkrétní argumentací nezpochybnil zákonnost rozhodnutí, kterými byla vypořádána jím vznesená námitka podjatosti úředních osob.

41. K námitce týkající se složení rozkladové komise a jejího návrhu (druhý žalobní bod) soud předně poznamenává, že rozkladová komise je pouze poradním orgánem a není sama o sobě správním orgánem. Rozkladová komise tak není orgánem, který by o věci rozhodoval, resp. není vůbec správním orgánem s vrchnostenskou pravomocí. Návrh rozkladové komise pak nelze chápat jako podklad rozhodnutí, neboť jde o návrh, který naopak ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází. Tomu odpovídá dikce zákona, který předvídá možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, což je v případě návrhu rozkladové komise pojmově vyloučeno (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2018 č.j. 3 Afs 168/2016-163 a ze dne 21. 10. 2004 č.j. 2 A 11/2002-227). Povinnou součástí správního spisu není rovněž jmenný seznam členů rozkladové komise, přičemž tento seznam nelze považovat ani za podklad rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 22. 12. 2010 č.j. 1 Afs 5/2010-163). Správní orgán je však povinen na žádost účastníka řízení tento seznam poskytnout. Účastník řízení má totiž právo uplatnit námitku podjatosti úřední osoby, tj. člena rozkladové komise. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný na žádost žalobce o sdělení složení rozkladové komise reagoval, žalobce nicméně neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by měly vyplývat důvody, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze žaloby je totiž zřejmé, že žalobci je znám jmenný seznam všech členů rozkladové komise Ministerstva zemědělství platný ke dni 15. 10. 2020. Žalobce však k jednotlivým členům rozkladové komise ani v žalobě nenamítl konkrétní důvody, z nichž by se dalo usuzovat na podjatost jednotlivých úředních osob, a tedy na to, že napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností. Pochybení žalovaného tedy nepředstavuje podstatnou vadu řízení, pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, neboť tato vada nemohla mít vliv na jeho zákonnost.

42. K dílčí námitce, že žalovaný neodpověděl na požadavek žalobce na sdělení oprávněné úřední osoby ve věci, soud poukazuje na obsah spisového materiálu, z něhož plyne, že údaje o oprávněné úřední osobě jsou ve správním spise zaznamenány v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu. Byť se ze správního spisu skutečně nepodává, že by žalovaný vyhověl požadavku žalobce a sdělil mu údaje o oprávněné úřední osobě, je nutno zároveň reflektovat skutečnost, že žalobce do správního spisu nahlížel, a mohl tak požadovaný údaj objektivně zjistit. Smysl právní úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu je nutno spatřovat zejména v tom, že účastník správního řízení má právo vědět, kdo bude jeho věc vyřizovat, aby mohl případně vyhodnotit, zda jde o osobu, která je z provádění úkonů ve věci vyloučena (§ 14 správního řádu). Pouhá skutečnost, že správní orgán nesdělí na žádost účastníka řízení údaje o oprávněné úřední osobě, nemůže sama o sobě představovat takovou

(podstatnou) vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce totiž neuvedl, jakým konkrétním způsobem měl být dotčen na svých veřejných subjektivních právech v důsledku toho, že žalovaný na jeho žádost nereagoval. Smyslem soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu není detekce dílčích nedostatků rozhodnutí bez vazby na konkrétní dopady tohoto rozhodnutí do sféry veřejných subjektivních práv žalobce, nýbrž je třeba vždy zkoumat, zda důvody, pro které správní soud napadené rozhodnutí ruší, mohou v novém řízení před správním orgánem pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí.

43. Přisvědčit nelze ani námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu či § 38 odst. 1 správního řádu (třetí žalobní bod). Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí z logiky věci existuje pouze tehdy, je-li správním orgánem shromažďován podkladový materiál pro rozhodnutí ve věci. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkům komplexní pohled na skutková zjištění, která správní orgán v průběhu správního řízení učinil na základě podkladů, jež opatřil a učinil je součástí spisového materiálu. Účastník řízení se tak může vyjádřit k věcné správnosti těchto podkladů a případně navrhnout jejich doplnění. V posuzované věci však správní orgány postupovaly podle § 98 správního řádu, ve kterém je prvním úkonem ve věci vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu. Jde o zkrácené přezkumné řízení, v němž se účastníci řízení nemají k čemu vyjadřovat, protože se dokazování v této fázi řízení neprovádí, a tudíž nejsou činěna skutková zjištění, ke kterým by účastníci řízení měli zaujmout své stanovisko. Pakliže žalovaný potvrdil rozhodnutí ústředního inspektorátu ze dne 4. 2. 2020, a tedy ani on neopatroval pro své rozhodnutí o odvolání podklady, neměl povinnost žalobce vyzývat podle § 36 odst. 3 správního řádu. Právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu tak v případě žalobce nemohlo být porušeno. Pokud jde o možnost nahlédnout do spisu, soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný toto právo umožnil žalobci realizovat poté, kdy bylo ministrem rozhodnuto o námitce podjatosti. Není tedy pravdou, že žalobci nebylo umožněno do správního spisu nahlížet.

44. K námitce, že ústřední inspektorát SZPI není nadán pravomocí k přezkumu (čtvrtý žalobní bod), soud odkazuje na argumentaci, kterou k totožné odvolací námitce uvedl žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že opatření vydané podle § 5 zákona o SZPI je správním rozhodnutím. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010 č.j. 7 As 33/2010-99, z něhož explicitně plyne i subsidiární použití správního řádu. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí konkrétně uvedl, že: *„Vydávají-li správní orgány rozhodnutí podle zákona o inspekci, přičemž tento zákon v celém rozsahu řízení neupravuje, je nutné v řízení postupovat podle správního řádu. Ke stejnému závěru, tj. k nutnosti aplikace správního řádu na věci neupravené zákonem o inspekci či jiným právním předpisem, je možné dospět také aplikací ust. § 1 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že správní řád upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Protože účastník řízení vykonává působnost v oblasti veřejné správy na základě zákona o inspekci a dalších právních předpisů, je nutné na jeho postup při vydávání rozhodnutí aplikovat správní řád.“* Postup podle § 98 správního řádu je tedy legitimním prostředkem k nápravě, je-li správním orgánem zjištěno porušení právního předpisu v souvislosti s vydáním opatření podle § 5 zákona o SZPI. Námitce uplatněné v rámci čtvrtého žalobního bodu proto rovněž nelze přisvědčit.

45. Žalobce též nikterak nespecifikoval své tvrzení, že spisový materiál je veden zmatečně a neprůhledně a že dochází k manipulacím (pátý žalobní bod). Na tomto místě soud upozorňuje, že případné vady řízení či postupu správního orgánu mohou být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jen tehdy, pokud by podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Musí se tedy jednat o závažné pochybení, které je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv účastníka řízení, jenž je pak významně oslaben v možnosti uplatnit adekvátní obranu a hájit svá práva. Žalobce však v tomto ohledu ani nerozvedl, jakým konkrétním překážkám musel čelit v důsledku údajně netransparentně vedeného spisu. Ve světle výše uvedených východisek vztahujících se k vypořádání žalobních bodů nemůže tato námitka obstát již pro svou nekonkrétnost.
46. Nedůvodná je též dílčí námitka týkající se údajné záměny spisového materiálu. Soudu předně není zřejmé, z jakých skutečností žalobce dovozuje, že spisový materiál ve věci zkráceného přezkumného řízení měl být veden pod jinou spisovou značkou. Je v celku logické, že odvolací řízení bude probíhat pod unikátní spisovou značkou, neboť není žádný důvod spojovat toto řízení s jinými postupy, které správní orgán činil v minulosti, byť se mohlo jednat o úkony, které se týkaly žalobce. Spisová značka byla předmětné věci přidělena v souladu s § 12 odst. 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby ve spojení s § 86 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů.
47. K námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami (šestý žalobní bod), soud v první řadě připomíná, že povinnost orgánů veřejné moci, včetně orgánů moci soudní, svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor od názoru účastníka řízení, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení, minimálně implicitně, vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka řízení v odůvodnění správního rozhodnutí, nebo rozhodnutí soudu, tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán, a následně soud, vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány základní námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, bod 4; ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, bod 5; ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, bod 6 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72]. Jak již soud poznamenal výše, řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním odvolacího správního řízení, v němž by soud měl znovu přezkoumávat obsah odvolání. I zde tak platí, že žalobní argumentace musí být natolik konkrétní a jednoznačná, aby se jí mohl soud řádně zabývat. Namítl-li tedy žalobce pouze obecně, že žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími body či že neprovedl důkazy označené v podání žalobce, není úkolem soudu zjišťovat, kterou část „opomenuté“ odvolací argumentace má žalobce na mysli, ani to, z jakého důvodu měly být provedeny

žalobcem blíže nespecifikované důkazy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobce zabýval. Nosným závěrem napadeného rozhodnutí je zjevná nepřezkoumatelnost rozhodnutí ředitele, neboť inspektorát v Praze SZPI nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nevypořádal se se všemi důkazy. Jakékoli námitky, které nesměřují k této stěžejní argumentaci správních orgánů, jsou *implicite* nedůvodné. Soud dále uvádí, že není povinností správních orgánů, aby dávaly podněty ke zrušení právních předpisů, jak se žalobce mylně domnívá. Správní orgán je vázán platnou a účinnou právní úpravou a je povinen z ní vycházet a řádně ji aplikovat. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto svou žalobní argumentaci blíže nerozvinul, nemá ani soud prostor pro konkrétní a bližší posouzení této námítky.

48. Nedůvodnou soud shledal i námitku, že pro přezkum rozhodnutí ředitele nebyly dány věcné a řádně doložené důvody (sedmý žalobní bod). Soudu na tomto místě nezbyvá než konstatovat, že žalobce se v této námitce opět omezil jen na obecné tvrzení postrádající náležitou názorovou oponenturu vůči závěrům, které dostatečně určité ve svých rozhodnutích vyjádřily správní orgány obou stupňů. Obecné proklamace, jimiž žalobce opakovaně vyjadřuje nesouhlas s posouzením *coriolus versicolor* jako potravin nového typu, nemají samy o sobě jakoukoli relevanci. Rovněž důkazy, které žalobce označil, nemají potenciál zpochybnit závěry, k nimž správní orgány dospěly. Soudu není zřejmé, jaký věcný význam v prokazování statusu *coriolus versicolor* mají mít spis Městského soudu v Praze sp. zn. 8 A 28/2014 či spisový materiál shromážděný správními orgány, včetně rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006. Na tomto místě soud považuje za potřebné připomenout, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 6. 2017 č.j. 8 A 28/2014-110-115 zavázal správní orgán (inspektorát v Praze), aby se vypořádal s otázkou platnosti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006, když zároveň konstatoval, že souhlas s uvedením na trh by mohl být odvolán, pokud by se v mezidobí vyskytly nové skutečnosti, které by měly za následek změnu situace. Současně uzavřel, že opatření č. P180-10285/13/C, resp. rozhodnutí o námitkách proti uvedenému opatření, bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a je nepřezkoumatelné. Z rozsudku 8. senátu Městského soudu v Praze nevyplývá, že opatření č. P180-10285/13/C je nezákonné a mělo být bez dalšího zrušeno. Městský soud v Praze naopak zdůraznil, že správní orgán je povinen vzít při opětovném rozhodování v dané věci v úvahu všechna zjištění, která jsou k dispozici a která jsou pro jeho rozhodnutí relevantní. Jiným slovy řečeno, inspektorát v Praze se měl v následném řízení řádně zabývat tím, zda je *coriolus versicolor* potravinou nového typu či nikoli, neboli postavit tuto otázku najisto. To však inspektorát v Praze neučinil, neboť poměrně nekonzistentně uzavřel, že vzhledem k rozpornosti podkladů nemělo být opatření č. P180-10285/13/C vůbec vydáno, ačkoli zároveň konstatoval, že existuje vysoká pravděpodobnost, že se skutečně jedná o novou potravinu. Z uvedeného je nepochybné, že se inspektorát v Praze zcela odchýlil od závazného právního názoru vysloveného Městským soudem v Praze v jeho zrušujícím rozsudku a řádně nezjistil skutkový stav věci. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že SZPI je ve smyslu § 3 zákona o SZPI pověřena kontrolou uvádění potravin na trh v souladu s právními předpisy, přičemž v daném případě je důvodné podezření, že je na trh uváděna potravina v rozporu s čl. 6 odst. 2 nařízení EU. Obdobně není soudu jasné, jakou pro věc relevantní skutečnost chce žalobce prokazovat materiály sloužícími jako podklad k sepsání a rozeslání dopisu Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 11. 2013 č.j. 404 22/2013/OVZ, jímž byl dán SZPI podnět k zahájení kontroly u žalobce. Není totiž spornou skutečností, že tento podnět byl dán na

základě zjištění, že *coriolus versicolor* byl zveřejněn v katalogu potravin nového typu (CAFAB) s tím, že jde o složku, u níž nebyla doložena historie jejího použití (ve významné míře) před 15. 5. 1997. K tomu soud podotýká, že ačkoli nemá katalog CAFAB, resp. údaje v něm uvedené právní závaznost, jde bezpochyby o významnou informaci, která by měla být správním orgánem reflektována v intencích posouzení statusu potravin z hlediska její bezpečnosti. Za důkaz, který by měl svědčit ve prospěch žalobce, nelze považovat ani odborné posouzení vypracované UK v Praze, Farmaceutickou fakultou v Hradci Králové ze dne 12. 2. 2014 (listina je součástí správního spisu – poznámka soudu). Již z citace, která se týká této listiny a která je přenesena do žaloby, lze zjistit, že posuzující instituce se nezabývala uváděním předmětné potravin *coriolus versicolor* na trh ve významné míře před rozhodným datem. Současně je z citace uvedené v žalobě zřejmé, že používání *coriolus versicolor* bylo dovozeno jednak z plánovaného komerčního využití houby formou průmyslových patentů, jednak z cíleného výzkumu. Soud má za to, že plánované využití potravin ani výzkum nemohou prokazovat faktickou konzumaci potravin před datem 5. 5. 1997, natož rozsah užívání této potravin. Soud také nerozumí odkazu žalobce na dokument ze dne 5. 12. 2017 č.j. SZPI/AA 138-406/2017, v němž má být znázorněna komunikace mezi Ministerstvem zemědělství a SZPI. Z citace, kterou z daného dokumentu žalobce uvedl v žalobě, nikterak nevyplývá, že správní orgány záměrně tajily důkazy o skutečnosti, že *coriolus versicolor* byl obchodován v zemích EU před datem 15. 5. 1997, jak žalobce tvrdí. Z citované části dokumentu lze seznat toliko to, že správní orgán si je vědom toho, že změna statusu potravin musí být vyjasněna. Žalobce pouze spekuluje o jakémisi „komplotu“ správních orgánů, žádné přesvědčivé důkazy však nepředkládá. Postup členských států EU, na který žalobce v žalobě rovněž poukazuje, zjevně nekoresponduje s jeho v žalobě deklarovaným přesvědčením o statusu *coriolus versicolor*. Soudu proto uniká, proč se žalobce dovolává dokumentů, jež vyjadřují odlišný postoj unijních států ke statusu *coriolus versicolor*, než zaujímá žalobce. Pokud jde o žalobcem navržené výsledky svědků, soud především zdůrazňuje, že není skutkovou instancí, která by měla autonomně prokazovat skutkové okolnosti za účelem náležitého objasnění (zjištění) skutkového stavu věci. To je zásadně povinností správních orgánů. Žalobce však zároveň neozřejmil, jaká konkrétní sporná okolnost má být tou kterou osobou svědka prokázána či vyvrácena. Návně pak soud podotýká, že si lze jen stěží představit, že by svědek mohl bez pochybností prokázat status *coriolus versicolor*, neboli že by svědeckou výpověď mohlo být prokázáno, že *coriolus versicolor* není potravinou nového typu. Z logiky a samotné podstaty věci je prokázání statusu potravin otázkou poměrně komplexního dokazování, které se nemůže omezit na nepřímé či jen dílčí důkazy. V tomto kontextu není soudu zřejmé, o jakých pro věc významných skutečnostech by měli vypovídat zaměstnanci SZPI, Ministerstva zemědělství či Ministerstva zdravotnictví. K výpovědi jednatele žalobce je třeba poznamenat, že tato osoba nemůže být vůbec vyslýchána v postavení svědka, nýbrž případně jen jako účastník řízení (§ 126a ve spojení s § 131 odst. 2 a 3 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.).

49. Lze shrnout, že inspektorát v Praze neodstranil pochybnosti o statusu předmětné houby *coriolus versicolor*, dokonce výslovně uvedl, že doposud nebyla prokázána historie konzumace této houby ve významné míře před 15. 5. 1997. Skutkový stav je přitom třeba ve smyslu § 3 správního řádu zjistit v řízení před správním orgánem tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Žalobce tyto závěry ničím nevyvrátil.

50. Soud zamítl návrhy na doplnění dokazování, které žalobce označil v žalobě, jakož i návrh na provedení důkazu rozhodnutím německého soudu ze dne 25. 7. 2022 – M 26b S 22. 1159. Nad rámec listin, které jsou součástí spisového materiálu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č.j. 9 Afs 8/2008-117) a dále listin, které byly k důkazu provedeny u ústního jednání (viz výše), soud neshledal důvod provádět další dokazování, a to pro jeho nadbytečnost (viz též shora). K předloženému rozsudku německého soudu je nutno konstatovat, že pro rozhodnutí o žalobě je zcela irrelevantní. V žádném případě nepředstavuje průlom v hodnocení *coriolus versicolor* coby potraviny nového typu, jak tvrdil žalobce, neboť se zabývá toliko procesní stránkou v něm posuzovaného rozhodnutí správního orgánu, jemuž německý soud vytkl nedostatečné odůvodnění okamžitého výkonu rozhodnutí. Nutno podotknout, že německý soud výslovně uvedl, že jeho rozhodnutí nebrání příslušnému orgánu v tom, aby s dostatečným odůvodněním znovu nařídil okamžitý výkon svého rozhodnutí.
51. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.